

10-02-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“প্ৰিয় সন্তানসকল - তোমালোকে জ্ঞানৰ সেক্ট্ৰীন (অতি মিঠা) পাইছা, সেক্ট্ৰীনৰ সেই টোপালটোৱে হৈছে মনমনাভৱ, এই খোৰাক সকলোকে খুৱাই থাকিবা”

***প্ৰশ্ন:-** সঁচা জনহিতকৰ কাম কোনটো? তোমালোকে সকলোৰে বাবে কোনটো আত্মিক সেৱা কৰিব লাগে?

***উত্তৰ:-** প্ৰত্যেককে পিতাৰ পৰিচয় দিয়া, এইটোৱে হৈছে সঁচা জনহিতকৰ কাম। তোমালোকে শ্ৰীমতত সকলোকে সুখৰ খোৰাক খুৱাই থাকিবা। বেহদৰ পিতাৰ দ্বাৰা জীৱনমুক্তিৰ যি খোৰাক তোমালোকে পাইছা, সেয়া সকলোকে দি যোৱা। অতীন্দ্ৰিয় সুখত থাকি সকলোকে জ্ঞান-যোগৰ শ্ৰেষ্ঠ খোৰাক খুওৱা, এইটোৱে সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ আত্মিক সেৱা।

ওম শান্তি। জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ দিওঁতা ৰোহানী পিতাই বহি ৰোহানী সন্তানসকলক বুজায়। জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ কেৱল পিতাৰ বাহিৰে আন কোনোৱে দিব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ পাইছা। এতিয়া তোমালোক সন্তান সকলে জানা যে এই পুৰণি দুনিয়া সলনি হ'ব আৰু কেনেকৈ সলনি কৰিব? কাৰণ তেওঁলোকৰ জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ নাই। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ পাইছা যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানি গৈছা। এয়া হৈছে জ্ঞানৰ সেক্ট্ৰীন। সেক্ট্ৰীনৰ এটোপালো কিমান মিঠা। জ্ঞানৰো এটাই আখৰ মনমনাভৱ। সকলোতকৈ কিমান মিঠা। নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা। পিতাই শান্তিধাম আৰু সুখধামৰ ৰাস্তা দেখুৱাই আছে। পিতা আহিছে সন্তানসকলক স্বৰ্গ সম্পত্তি দিবলৈ। সেয়েহে সন্তানসকল কিমান সুখত থকা উচিত। কোৱাও হয় - সুখৰ নিচিনা কোনো খোৰাক নাই। যিয়ে সদায় মজাত থাকে তেওঁলোকৰ বাবে এইটো খোৰকৰ নিচিনা। ২১ জন্মৰ মজাত থাকিবলৈ এইটো জবৰদস্ত খোৰাক। এই খোৰক সদায় এজনে আনজনক খুৱাই থাকিবা। এজনে আনজনৰ এয়া জবৰদস্ত খাতিৰ কৰিব লাগে। এনেকুৱা খাতিৰ কোনো মানুহে মানুহক কৰিব নোৱাৰে।

তোমালোক সন্তানসকলে শ্ৰীমতত সকলোকে আত্মিক খাতিৰ কৰা। সঁচা জনহিত এইটোৱে কাৰোবাক পিতাৰ পৰিচয় দিয়া। মৰমৰ সন্তানসকলে জানে বেহদৰ পিতাৰ দ্বাৰা আমি জীৱনমুক্তিৰ খুৰাক পাপুঁ। সত্যযুগত ভাৰত জীৱন মুক্ত আছিল, পবিত্ৰ আছিল। পিতাই বহুত উচ্চ খুৰাক দিয়ে, সেয়েহে গোৱা হয় - অতীন্দ্ৰিয় সুখৰ কথা সুধিব বিচৰা যদি গোপ-গোপীসকলক সোধা। এয়া জ্ঞান আৰু যোগৰ প্ৰথম শ্ৰেণীৰ, আচৰিত খুৰাক হয় আৰু এই খুৰাক এজন আত্মিক চিকিৎসকৰ ওচৰত আছে আৰু আন কোনোৱে এই খুৰাকৰ কথা নাজানে। পিতাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল তোমালোকৰ বাবে হাতত উপহাৰ লৈ আহিছে। মুক্তি, জীৱনমুক্তি এই উপহাৰ মোৰ লগত থাকে। কল্প-কল্পই মই আহি তোমালোকক দিওঁ। তাৰ পিছত ৰাৱণ আহি কাঢ়ি লয়। সেইবাবে এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক কিমান সুখৰ সীমা নোহোৱা হ'ব লাগে। তোমালোকে জানা - আমাৰ এজন পিতা, শিক্ষক আৰু সঁচা সদগুৰু হয় যিজনে আমাক লগত লৈ যায়। অতি মৰমৰ পিতা, পিতাৰ পৰা বিশ্বৰ সাম্ৰাজ্য পোৱা যায়। এইটো কম কথা নহয়নে ! সেইবাবে সদায় আনন্দত থাকিব লাগে। ঈশ্বৰীয় বিদ্যাৰ্থী জীৱন উত্তম। এইটো বৰ্তমানৰে গায়ন নহয়নে। পিছত তোমালোকে নতুন দুনিয়াতো সদাই আনন্দ কৰি থাকিবা। দুনিয়াই নাজানে যে প্ৰকৃত সুখ কেতিয়া পালন কৰা হ'ব। মানুহৰ সত্যযুগৰ কোনো জ্ঞান নাই। সেয়েহে ইয়াতে পালন কৰি থাকে। কিন্তু এই পুৰণি তমোপ্ৰধান দুনিয়াত সুখ ক'ৰ পৰা আহিল। ইয়াতটো ত্ৰাহি-ত্ৰাহি কৰি থাকে। কিমান দুখৰ দুনিয়া!

পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক কিমান সহজ ৰাস্তা দেখুৱাইছে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পদুম ফুলৰ দৰে থাক। কৰ্ম আদি কৰিও মোক স্মৰণ কৰি থাকা। যেনেকৈ প্ৰেমিক আৰু প্ৰেমিকা থাকে। তেওঁলোকে এজনে আন জনক স্মৰণ কৰি থাকে। তেওঁ

তেওঁৰ প্ৰেমিক, তেওঁ তেওঁৰ প্ৰেমিকা। ইয়াত এনেকুৱা কথা নহয়, ইয়াত তোমালোক সকলোৱে এজন প্ৰেমিকৰ জন্ম-জন্মান্তৰ পৰা প্ৰেমিকা হৈ থাকা। পিতা কেতিয়াও তোমাৰ প্ৰেমিক নহয়। তুমি সেই প্ৰেমিকজনক লগ কৰিবলৈ স্মৰণ কৰি আহিছা। যেতিয়া দুখ বেছি হয় তেতিয়া বেছি স্মৰণ কৰে। গায়নো আছে - দুখত স্মৰণ সকলোৱে কৰে, সুখত কোনেও নকৰে। এই সময়ত পিতাও সৰ্বশক্তিমান হয়, তেন্তে দিন প্ৰতিদিন মায়াও সৰ্বশক্তিমা, তমোপ্ৰধান হৈ গৈ আছে। এইবাবে এতিয়া পিতাই কয় - মিঠা সন্তানসকল দেহী অভিমান হোৱা। নিজকে আত্মা বুলি ভাবি, মোক পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু লগতে দৈৱীগুণো ধাৰণ কৰা, তুমি এনেকুৱা (লক্ষ্মী-নাৰায়ণ) হৈ যাবা। এই পঢ়াত মুখ্য কথা হ'ল স্মৰণ। উচ্চতকৈ উচ্চ পিতাক বহুত মৰমেৰে, স্নেহেৰে স্মৰণ কৰা উচিত। এই উচ্চতকৈ উচ্চ পিতাই নতুন দুনিয়া স্থাপন কৰোতা। পিতাই কয় - মই আহিছো তোমালোক সন্তানবোৰক বিশ্বৰ মালিক বনাবলৈ। সেয়েহে এতিয়া মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া অনেক জন্মৰ পাপ নোহোৱা হ'ব। পতিত-পাৱন পিতাই কয় যে তোমালোক বহুত পতিত হৈ গৈছা, সেয়েহে এতিয়া তোমালোকে মোক স্মৰণ কৰা, তেতিয়াহে তোমালোক পবিত্ৰ আৰু পবিত্ৰ দুনিয়াৰ মালিক হ'ব হৈ যাবা। পতিত-পাৱন পিতাকে মাতে নহয়নে। এতিয়া পিতা আহিছে, নিশ্চয় পবিত্ৰ হ'ব লাগিব। পিতা দুখহৰ্তা, সুখকৰ্তা হয়। সত্যযুগ পবিত্ৰ দুনিয়া আছিল সেইবাবে সকলো সুখী আছিল। এতিয়া পিতাই আকৌ কৈছে সন্তানসকল শান্তিধাম আৰু সুখধামক স্মৰণ কৰি থাকা। এতিয়া সংগমযুগ হয়ক। নাৱৰীয়াই তোমালোকক ইটো পাৰৰ পৰা সিটো পাৰলৈ যায়। কোনো এখন নাও নহয়, গোটেই দুনিয়াখনেই যেন এখন বিশাল জাহাজ, সেইখনকে পাৰলৈ লৈ যায়।

তোমালোক মৰমৰ সন্তানসকল কিমান সুখী হ'ব লাগে। তোমালোকৰ বাবেতো সদায় সুখেই সুখ। বেহদৰ পিতাই আমাক পঢ়াই আছে। বাহ! এয়া কেতিয়াও শুনাও নাই; পঢ়াও নাই। ভগৱানে কৈছে - মই তোমালোক আত্মিক সন্তানসকলক ৰাজযোগ শিকাই আছো, সেয়ে সম্পূৰ্ণ ৰীতি শিকিব লাগে। ধাৰণ কৰিব লাগে। সম্পূৰ্ণ ৰীতি পঢ়া উচিত। পঢ়াত সদাই ক্ৰম নম্বৰ অনুসৰি হয়েই। নিজকে চাব লাগে মই উত্তম, মধ্যম নে কণিষ্ঠ হওঁ? পিতাই কয় নিজকে চোৱা মই উচ্চ পদ প্ৰাপ্তিৰ যোগ্য হয়নে? আত্মিক সেৱা কৰোন? কাৰণ পিতাই কয় - সন্তানসকল সেৱাধাৰী হোৱা, পিতাক অনুসৰণ কৰা। মই আহিছোৱেই সেৱা কৰিবৰ বাবে। সদায় সেৱা কৰো সেইবাবেই এই ৰথ লৈছো। এওঁৰ (ব্ৰহ্মাবাবাৰ) ৰথৰ বেমাৰ তথাপিহে মই এওঁৰ ৰথত বহি মুৰুলী লিখো। মুখেৰেতো ক'ব নোৱাৰে সেয়ে মই লিখি দিওঁ যাতে সন্তানসকলৰ মুৰুলী পঢ়া বাদ নপৰে, তেন্তে ময়ো সেৱাত আছে নহয়নে। এয়া হৈছে আত্মিক সেৱা। তোমালোকেও পিতাৰ সেৱাত লাগি যোৱা। ঈশ্বৰীয় সেৱাত। গোটেই বিশ্বৰ মালিক পিতাই তোমালোকক বিশ্বৰ মালিক বনাবলৈ আহিছে। যিয়ে ভাল পুৰুষাৰ্থ কৰে তেওঁক মহাবীৰ বুলি কোৱা হয়। দেখা যায় যে কোন মহাবীৰ, যিজনে পিতাৰ পৰামৰ্শত চলে। বাবাৰ আদেশ যে নিজকে আত্মা ভাবি সকলোকে ভাই-ভাই দৃষ্টিৰে চোৱা। এই স্থূল শৰীৰটোক পাহৰি যোৱা। পিতায়ো শৰীৰক নাচায়। পিতাই কয় যে মই আত্মাবোৰকহে চাওঁ। বাকী এয়া জ্ঞান আছে যে আত্মাই শৰীৰৰ অবিহনে কথা ক'ব নোৱাৰে। ময়ো এই শৰীৰত আহিছো, ঋণ লৈছো। শৰীৰৰ দ্বাৰাহে আত্মাই পঢ়িব পাৰে। পিতাৰ আসন ইয়াত (জ্জকুটিৰ মধ্যত)। এইটো হৈছে অকাল আসন। আত্মা হৈছে অকালমূৰ্ত। আত্মা কেতিয়াও সৰু ডাঙৰ নহয়, শৰীৰহে সৰু ডাঙৰ হয়। যিমানবোৰ আত্মা আছে সকলোৰে আসন জ্জকুটিৰ মধ্যত। শৰীৰ সকলোৰে বেলেগ বেলেগ হয়। কাৰোবাক অমৰ আসন পুৰুষৰ, কাৰোবাক অমৰ আসন স্ত্ৰীৰ হয়। কাৰোবাক অমৰ আসন সৰু ল'ৰা-ছোৱালীৰ হয়। পিতাই সন্তানসকলক আত্মিক ব্যায়াম (ড্ৰিল) শিকায়। যেতিয়াই কাৰোবাক সৈতে কথা পাতিবা প্ৰথমে নিজকে আত্মা বুলি ভাবিবা। মই আত্মাই অমুক ভাইৰ সৈতে কথা পাতিছো। পিতাৰ বাৰ্তা দিয়া যে শিৱবাবাক স্মৰণ কৰা। স্মৰণৰ দ্বাৰাই আত্মাৰ লেপ নাইকিয়া হয়। যেতিয়া সোণত দাগ লাগে সোণৰ মূল্য কমি যায়। তোমালোকৰ আত্মাবোৰত লেপ লগা বাবে তোমালোক মূল্যহীন হৈ গৈছা। এতিয়া আকৌ পবিত্ৰ হ'ব লাগে। তোমালোক আত্মাবোৰে এতিয়া জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ লাভ কৰিছা। সেই নেত্ৰৰে নিজৰ ভাইসকলক চোৱা। ভাই-ভাই দৃষ্টিৰে চালে কৰ্মেন্দ্ৰিয় কেতিয়াও চঞ্চল নহয়। ৰাজ্য-ভাগ্য ল'বলৈ, বিশ্বৰ মালিক হ'বলৈ এইখিনি মেহনত কৰা। ভাই-ভাই ভাবি সকলোকে জ্ঞান দিয়া। তেতিয়া এই অভ্যাস দৃঢ় হৈ যাব। তোমালোক সকলো সঁচা ভাই-ভাই।

পিতাও ওপৰৰ পৰা আহিছে, তোমালোকো আহিছা। পিতাই সন্তানসকলৰ সৈতে সেৱা কৰি আছে। সেৱা কৰিবলৈ পিতাই সাহস দিয়ে। সাহস তোমালোকৰ সহায় পিতাৰ... এইটো অভ্যাস কৰিব লাগে - মই আত্মাই ভাইসকলক পঢ়াই আছে। আত্মায়ে পঢ়ে নহয় জানো? ইয়াকেই আধ্যাত্মিক জ্ঞান বুলি কোৱা হয়। যি আত্মিক পিতাৰ পৰা পোৱা হয়। সংগমত পিতাই আহি এই জ্ঞান দিয়ে যে নিজকে আত্মা ভাব। তোমালোক নগ্ন আহিছিলো, পিছত ইয়াত শৰীৰ ধাৰণ কৰি তোমালোকে ৮৪ জন্ম চৰিত্ৰত অভিনয় কৰিছা। এতিয়া আকৌ ঘৰলৈ যাব লাগে, সেয়েহে নিজকে আত্মা ভাবি ভাই-ভাই দৃষ্টিৰে চাব লাগে। এয়া মেহনত কৰিব লাগে। নিজে মেহনত কৰিব লাগে, আনক চাই থাকিলে কি হ'ব। প্ৰথমে নিজৰ ঘৰৰ পৰা সেৱা আৰম্ভ কৰা (charity begins at home) অৰ্থাৎ প্ৰথমে নিজক আত্মা ভাবি তাৰ পাছত ভাইসকলক বুজোৱা তেতিয়াহে ভালদৰে কাড় (তীৰ) লাগিব। এই বিশেষতা আনিব লাগিব। মেহনত কৰিবা তেতিয়াহে উচ্চ পদ পাব। পিতা আহিছে ফল দিবলৈ, সেয়ে মেহনত কৰিবই লাগিব। কেতিয়াবা সহ্যও কৰিবলগীয়া হ'ব।

তোমাক কোনোবাই ওলট-পালট কথা ক'লেও তোমালোকে মনে মনে থাকা। তোমালোকে মনে মনে থাকিলে আনজনে কি কৰিব। তালি (হাতচাপৰি) দুখন হাতেৰেহে বাজে। এজনে মুখেৰে তালি বজালে, আনজন মনে মনে থাকিলে তেতিয়া ইজনো নিজে নিজে চুপ হৈ যাব। তালিৰে তালি বজালে শব্দ হৈ যায়। সন্তানসকলে এজনে আনজনৰ কল্যাণ কৰিব লাগে। পিতাই বুজায় - সন্তানসকল সদায় তোমালোক সুখত থাকিব বিচৰা যদি মনমনাভৰ (মনে মনে মোক মনত কৰা)। নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক মনত কৰা। ভাইসকলৰ (আত্মাৰ) পিনে চোৱা। ভাইসকলকো এই জ্ঞান দিয়া। এই অভ্যাস থাকিলে কেতিয়াও অপৰাধী দৃষ্টিয়ে (criminal eye) প্ৰতাৰণা নকৰে। জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰৰে তৃতীয় নেত্ৰক চোৱা। বাবাইও তোমালোকৰ আত্মাকে চায়। চেষ্টা কৰিব লাগে সদায় আত্মাকে দেখো। শৰীৰৰ ফালে যেন নোচোৱাই। যোগ কৰাওতে নিজকে আত্মা বুলি ভাবি ভাইক চাই থাকিলে ভাল সেৱা হ'ব। বাবাই কয় - ভাইসকলক বুজোৱা। সকলো ভায়ে বাবাৰ পৰা অধিকাৰ লয়। এই আত্মিক জ্ঞান এবাৰহে তোমালোক ব্ৰাহ্মণ সন্তানে পোৱা। তোমালোক ব্ৰাহ্মণ হোৱা পিছত দেৱতা হ'ব। এই সংগমযুগক এনেয়ে যাবলৈ দিবা নেকি!, নহ'লে পাৰলৈ কেনেকৈ যাব। জঁপিয়াই যাবা জানো। এয়া বিচিত্ৰ সংগমযুগ। গতিকে সন্তানসকলে আত্মিক যাত্ৰাত থকাৰ কাৰণে অভ্যাস কৰিব লাগে। তোমালোকৰেই লাভৰ কথা। পিতাৰ শিক্ষা ভাইক দিব লাগে। পিতাই কয় - মই আত্মাসকলক জ্ঞান দি আছে। আত্মাকহে চাওঁ। মানুহে মানুহৰ লগত কথা পাতিলে মুখহে চাই নহয়নে। তোমালোকে আত্মাৰ লগত কথা পাতা সেয়েহে আত্মাকে চাব লাগে। হয়, শৰীৰৰ দ্বাৰা জ্ঞান দিয়ে, কিন্তু ইয়াত শৰীৰৰ ভাব এৰিব লাগিব। তোমাৰ আত্মাই বুজিছে পৰামাত্মাই আমাক জ্ঞান দি আছে। পিতায়ো কয় - আত্মাকহে চাওঁ, আত্মায়ো কয় আমি পৰামাত্মা পিতাক দেখি আছে। তেওঁৰ পৰা জ্ঞান লৈ আছে। ইয়াকে আধ্যাত্মিক জ্ঞানৰ লেন-দেন বোলা হয় - আত্মাই আত্মাৰ লগত। আত্মাতে জ্ঞান থাকে। আত্মাকে জ্ঞান দিব লাগে। যিদৰে এয়া ধাৰহে। তোমাৰ জ্ঞানত এই ধাৰ থাকিলে যাকেই নুবুজা কয় তৎক্ষণাত তীৰ (কাড়) লাগিব। পিতাই কয় - অভ্যাস কৰি চোৱা তীৰ লাগে নে নালাগে। এই অভ্যাস নতুন হৈ গ'লে পিছত শৰীৰৰ অনুভৱ নোহোৱা হৈ যাব। মায়াৰ ধুমুহা কমকৈ আহিব। বেয়া সংকল্প নাহিব। বেয়া দৃষ্টি নহ'ব। আমি আত্মাই ৮৪ জন্মৰ চক্ৰ লাগাইছো। এতিয়া নাটক পুৰা হৈছে। এতিয়া পিতাৰ স্মৰণত থাকিব লাগে। স্মৰণৰ দ্বাৰাই তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হৈ, সতোপ্ৰধান দুনীয়াৰ মালিক হৈ যাম। কিমান সহজ। পিতাই জানে - সন্তানক এই শিক্ষা দিয়াও মোৰেই পাৰ্ট। কোনো নতুন কথা নহয়। প্ৰত্যেক ৫০০০ বছৰৰ পিছত আমি আহিব লাগে। ময়ো বান্ধোনত আছে, সন্তানসকলক বহি বুজাইছো - মৰমৰ সন্তানসকল, আত্মিক স্মৰণৰ যাত্ৰাত থকা তেতিয়াহে আন্তিমৰ গতি সেই গতি হ'ব। এয়া অন্তিম কাল নহয়নে! মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমাৰ সংগতি হ'ব। স্মৰণৰ যাত্ৰাৰে খুঁটা (pillar) মজবুত হ'ব। এই দেহী-অভিমানী হোৱাৰ শিক্ষা তোমালোক সন্তানসকলে এবাৰেই পোৱা। কিমান আচৰিত জ্ঞান। বাবা আচৰিত গতিকে পিতাৰ জ্ঞানো আচৰিত। কেতিয়া কোনও ক'ব নোৱাৰে। এতিয়া উভতি যাব লাগে, সেয়ে পিতাই কৈছে - মৰমৰ সন্তানসকল এয়া অভ্যাস কৰা। নিজকে আত্মা ভাবি আত্মাক জ্ঞান দিয়া। তৃতীয় নেত্ৰৰে ভাই-ভাই চোৱা। এয়াই ডাঙৰ মেহনত। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ, কল্লৰ পিছত পুনৰ লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) আত্মা ভাই ভাইক চোৱাৰ কাৰণে অভ্যাস কৰা। নিজকে আত্মা ভাবি ভাই-ভাইক জ্ঞান দিব লাগে। মহাবীৰ হৈ এই আত্মা পালন কৰিব লাগে।
- (2) কোনোবাই তোমাক ওলট-পালট কথা ক'লে মনে মনে থাকিবা। তালি দুখন হাতেৰেহে বাজে, এজনে মুখেৰে তালি বজালে, এজন নিশ্চুপ হৈ থাকিলে আনজনো নিজেই চুপ হৈ যাব।

***বৰদান:-** মন-বাণী আৰু কৰ্ম তিনিওটা সেৱাৰে হিচাব বহীত জমা কৰোতা যজ্ঞ স্নেহী হোৱা।

বাপদাদাৰ ওচৰত সকলো সন্তানৰ সেৱাৰ তিনি প্ৰকাৰৰ হিচাবৰ বহীত জমা আছে। যি যজ্ঞ স্নেহী হয় তেওঁ মন-বচন আৰু কৰ্ম, তন মন আৰু ধন তিনিওটা সেৱাত সদায় সহজযোগী হয়। প্ৰত্যেকখন বহীতে ১০০ নম্বৰ আছে। যদি কোনোবাই বাণীৰ সেৱাৰ দায়িত্বত আছে তেন্তে তাত মন আৰু কৰ্মৰ শতাংশ কম হ'ব নালাগে। বাণীৰ সেৱা সহজ, সেয়ে মনক গুৰুত্ব দিয়াৰহে কথা আৰু কৰ্মসেৱা কেৱল স্থূল সেৱাই নহয়। কিন্তু সংগঠনত সম্পৰ্ক-সম্বন্ধত অহা- এয়াও কৰ্মৰ হিচাবৰ বহীত জমা হয়।

***শ্লোগান:-** নিজৰ ওপৰত ৰাজ্য কৰোতা স্বৰাজ্য অধিকাৰী হোৱা, লগৰীয়া সকলৰ ওপৰত ৰাজ্য কৰোতা নহয়।

!!ওম শান্তি!!
